

GS 704

Carl
Lindegrens

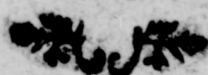
Sista Ord

Til

Sin Fränkilida Fru

och

Dotter.

Gest, Tryckt
Carl Gustaf Sundqwist År 1813.

Til en Vän:
Fantaisie. Bilder af Evina,
(förmodeligen Fru L:s portrait.)

I.

Hennes Öga.

Säg! har Du sett någon gång
Hur vid midnattens heliga Timma
Ur de sig klingande Moln
Blonda Selene smygt fram:
Sett Henne le mot Endymion; sett
Den Cytheriska Blicken,
Uplöst i Lärarnas Dag,
Falla på Sofwaren ned?
Då har Du sett min Evina, och sett
Hennes himmelska Öga
Sol under Sålhetens Dag;
Måna i Sorgernas Natt.

2.

Hennes Mund.

Purpur och änta Carmin har Du sett
Men ej Hennes Läppar;
Ach! hvad jag sett mer än Du!
Ach! hvad jag kyßt mer än Du
Swärmande Ungling! Du kyßte Proba

Ängel är Frågans svar!
Ängel hon var och hon är.
Ljusare Vett, och Smare Sjal sunnos aldrig
På Jorden,
Och i en vackrare Barm
Klappade Hjertat, ej än.
Men hvad Du blir min Evina! Om Säll,
Eller Oäll, det vågar
Ej profetera ännu
Carlo Din döende Vän.

Til E. S.

I.

Jag har sett mitt Ideal;
Sett det Sköna, och det Ömma,
Jag är nöjd och går att glömma
All min Njutning, allt mitt Qual!
Bakom Bergen där i Wester
Finns en liten ofärd Bygd,
Menlöshet, och Frid, och Dygd,
Äro låga kobjans Gåster:
Bilden, Minnet utaf Dig
Spegla sig uti mitt Hjerta;
Jaga bort en gråslös Smärta
Locka Sålheten till mig.

2.

Ingen brottlig Tanke blandas
I den Vänskap jag Dig swär!
Helig, ren, och from han är,

Dit den ljuswa Suck som andas
Från Din Purpur-låpp ibland,
Då Ditt Ofkultsfulla Öga
Anande ett bättre Land
Blickar trofast till det Höga.

3.

Aldrig, aldrig, aldrig mer
(Djupt, och dödande jag känner
Denna Spådom!) Aldrig mer
Evas Troldoms Blick jag ser!
Aldrig mer Hon mot mig ler
Som Man ler mot gamla Vänner!
Men i sjelfwa Grafwens famn,
Dit mitt Öde snart mig sticker,
Ser jag, Eva! Dina Blickar,
Hör jag ljudet af Ditt Namn!

Wild Sautaisie

4.

Min Tid är förbi
Min Dag är förliden
Jag längtar ur Striden
Till Swilan, och Friden
O! följ mig, Sophie!

5.

Att dö är så lätt
För blödande Hjertan,
O! frugta ej Smärtan!
Att dö är så lätt
På Tusende sätt
För blödande Hjertan!

6. Man

Rosens rodnande knoppar
Wänligt böjd emot Dig,
Tacksam för watten och Ans,
Ach! Du kyssste en Död,
Som ej kunde kysa Dig åter,
Men min Evina mig ger
Beswande kysar igen.

3.

Hennes Hand.

När Hon trycker min darrande hand
Med den Swanhwita kudden,
Spåd som ett Tio-års Barns,
Lärs jag ej göra som Hon.
Och då Hon säger: Din Hand är så mjuk,
Du har aldrig arbetat,
"Hvarföre trycker den då
"Ej Din Evinas igen?"
Då, då faller jag ned för den Gode
Och gråtande hwisslar:
"Jag har arbetat för Dig!
"Kärleken fordrar sin Lön!"

4.

Hennes Barm.

Mins Du hur ewig Snö betäckte
De flotrunda Bergen,

Långt

Långst up i Raumos Fjäll?
 Mins Du de Smultronen än
 Som vi plockade där under Drifwan?
 Mins Du de Twänne
 Syskonen på en Stjelf,
 Och som vi delade då?
 Du blott ett enda har qwar,
 Men jag äger Båda tillsammans
 På min Ebinas Barm;
 Lika Rubiner i End.

5.

Hennes Söt.

Nej! Hon går ej — Hon har inga Sötter —
 Hon swärfvar som Andan,
 Lätt som en Zephyrs Fläkt
 Är hennes ohörda Gång!
 Lustig hon dansar förbi, lik en Psyche,
 Beundrares Skara,
 Dröjer i hejdad fart
 Blott för sin döende Wän.
 Cirklar sig om på sin fläck; och trött
 Utaf Dansen Hon faller
 Uti den Allskades Samn!
 Ach! uti Samnen af mig!

6.

Hennes Allt.

Frågar Du nu, min Dress! Hur Hon war,
 Hur hon är, och skall blifwa?
 Angel

6.

Man hwilar så mjukt
 I famnen af Döden
 När Hjertat är sjukt.
 Den stigande Röden,
 De hotande Öden,
 De wilda Begär,
 De sorgliga Skiften,
 Som jagat oss här,
 De stanna wid Gristen
 Och lämna oss där.
 Och winka förtroligt
 Vår lidande Själ,
 Och bjuda: "Farmor!"
 Och hwissa: "Sof roligt!"

7.

Du ler, min Sophie!
 Men ler under Tårar,
 Jag wet hwad Dig sårar,
 O! Vår Emilie!

8.

Du menlösa Ängel!
 Du wiskande knopp,
 På afbruten Stängel!
 Följ med oss dit opp!

9.

Till Himmelska Zoner,
 Det blida Climatet,
 Dit Enwäld, och Throner,

För.

Förföljelsen, Hatet,
Och Lyckan, och Nöden
Och Plågan, och Döden
Ej sträcka sin Magt.
Där Domaren dömmar
Ej blott efter Orden,
Men skonande glömmar
De ångrade Brott
Begångna på Jorden,
Men mins och berömmar
Det ringaste Godt!

10.

Där skall Du, Du Lilla!
Med hopfnäppa Händer
Be Gud för Din Pappa,
Som gjorde så illa,
Och gick utan Orden,
Och båfwande står — där
För Domarens Blick.
Gråt! Ligg! Kyss! och Klappa!
Till dess Han förlåter
Din ångrande Pappa,
Och leende vänder
Sitt Anlete åter
Till Syndarn som gråter,
Och säger: "Jag vill ej en Syndares Död;"
"Och har ej för Andliga Ewiga Glöd!"
"Olycklige! Spill ej"
"En Tår i min Himmel! Han släcks af den!"
"De Dödligas Gud är de Dödligas Vän".
